

Wintertuin

Alles rondom is wit
Dat laat zich niet temperen
door een grauwe lucht
zwaar van bottenkoude nevel!
Nee zelfs als de zon niet schijnt
blinkt lokt fluistert het ongerepte

Met de lichtheid van blaadjes
Vliegen koolmeesjes pimpelmeesjes
roodborstjes mussen merels
mijn dag binnen
Ze schijnen zon

Springlevend zijn hun
warme lichaampjes
in de vrieskou
Luidruchtig kwetteren ze
van hun bestaan
tegen de vetbollen vol zaadjes

Ze kleuren ze trillen ze proeven de tuin
Ze schijnen zon

Alweer een jaar voorbij

We nemen afscheid van wat was. Van onze belevenissen de afgelopen 365 dagen, de zaken die we over zouden willen doen of de dingen die we liever snel vergeten.

De laatste dag van het jaar tekent de herinnering, zowel goed als slecht. Je kunt terug kijken, maar niet terug leven.

Iedereen ervaart het jaareinde anders: er zijn trieste gevoelens van een afscheid of een vreugdevol emotioneel verlangen naar een nieuw begin.

Het deint als golven door het hoofd en levert strijd om voorrang.

Je kunt hoopvol vooruit kijken, maar helaas niet voorzien.

En dan zijn we opeens nog maar 12 slagen verwijderd van het nieuwe jaar, die nieuwe kans, dat eeuwige verlangen naar iets positiefs, bijvoorbeeld naar vrede in ons zelf en in de wereld.

12 slagen naar nieuw geloof in de mens, persoonlijk of universeel. Hebben wij de macht en de kracht om 2026 te laten slagen?

Ik wens iedereen in ieder geval veel moed en wijsheid om er een mooi nieuw jaar van te maken.